

N:o 171.

Af Herr A. K. Gasslander: Om befrielse från tilläggsbevillning för mindre bemedlade skattskyldige.

Utgången af omröstningen sistlidne Torsdag i fråga om inkomstberäkningen af bränvinstillverkningsafgiften för år 1882 torde föranleda, att statsregleringen för samma år kommer att visa större skilnad emellan inkomster och utgifter, än som motsvarar beräknade inkomsten af den allmänna bevillningen. Jag förutsätter, att Riksdagen skall af denna anledning blifva nödsakad att, innan den åtskiljes, bevilja ytterligare skattebidrag till fyllande af statsverkets behof under den antagna benämningen tilläggsbevillning. Emellertid lärer för år 1882, såvidt jag är i tillfälle bedöma, ingalunda erfordras lika hög tilläggsbevillning, som för närmast föregående tre år varit beräknad. Mig synes alltså, att Riksdagen skulle kunna, utan att befara någon olägenhet för statsverket, vid fastställande af tilläggsbevillningen medgifva undantag derifrån till förmån för de mindre bemedlade samhällsklasserna. Ett sådant undantag är ock, enligt min uppfattning, ofvisligen påkalladt af billighet och rättvisa, i betraktande deraf att dessa samhällsklasser, efter gällande beskattningsgrunder, draga jemförelsevis högre skatt än lyckligare lottade samhällsmedlemmar.

Kostnaden för nödtorftig bergning uppgår numera till vida högre belopp än den inkomst, för hvilken bevillningsfrihet åtnjutes. Denna omständighet har framkallat upprepade förslag om utsträckt frihet från bevillning för de mindre bemedlade, ehuru utan framgång, då en förändring i sådan rigtning under bestående förhållanden skulle komma att minska ett stort antal samhällsmedlemmars kommunala rösträtt och skattebidrag. Herr Friherre L. De Geers i Första Kammaren vid denna riksdag väckta motion om nedsättning af bevillningen från en till en

half procent för dem, hvars sammanräknade årsinkomster understiga 900 kronor, har icke heller tillvunnit sig flertalets samtycke, väsentligen af enahanda anledning och emedan, om jag icke misstager mig, Riksdagen ansetts icke böra fatta beslut i detta ämne, innan den stora skattekomitén afgifvit sitt betänkande. Skälen för Riksdagens afslag å den ena och andra framställningen om skattelindring må gälla huru mycket som helst, visst är, att de icke synas ega någon tillämplighet i fråga om befrielse för de mindre bemedlade för denna särskilda skattebörda, hvilken icke berör den öfriga beskattningen, den kommunala rösträtten eller den stora komiténs uppdrag. Jag vågar derföre, med god förhoppning om Riksdagens bifall, upptaga denna fråga. Såvidt jag kan finna, skulle det öfverensstämma med bevillningsstadgans rätta mening och bästa tillämpning, att undantag från erläggande af denna skattebörda medgåfves till förmån för alla, hvilka äro tillförsäkrade bevillningsfrihet för en viss del af deras inkomst från kapital eller arbete och af sådan grund lära få anses såsom mindre bemedlade.

Med stöd af det nu anförda och under åberopande af stadgandet i Riksdagsordningen § 55 föreslår jag vördsamt, att Riksdagen, om tilläggsbevillning till fyllande af statsverkets behof för år 1882 beviljas att utgå med viss del af den en hvar skattskyldig påförda bevillning för samma år efter andra artikeln, måtte i sammanhang härmed förordna,

att skattskyldig, hvars sammanräknade årsinkomster icke öfverstiga 1,800 kronor, skall vara fri från tilläggsbevillning för inkomst af kapital eller arbete.

Stockholm den 19 April 1881.

A. K. Gasslander.